

EL MICALET GALÀCTIC

Maite vol ser pirata

Xabier Mendiguren

Dibuixos d'Àngels Comella

No sabem a quina edat va començar Maite a interessar-se pels pirates, però degué ser ben prompte. Sempre que li preguntaven què volia fer quan fóra gran, ella tenia la resposta molt clara.

—¿I tu, Maite, què vols fer quan sigues gran?
—li preguntaven oferint-li un caramel de llima.

—¿Jo? ¡Pirata! —responia Maite de seguida mentre agafava ràpidament el caramel.

Després d'escoltar-la, els majors plantejaven diferents opinions. Per exemple, la tia Maritxu deia sempre el mateix:

—Però això no és treball de xiques, són el xics els qui ho fan.

L'oncle Josep Antoni, en canvi, l'encoratjava:

—Jo t'ensenyaré aquest ofici.

—¿Quan? ¿Quan? ¿Quan? —li preguntava ansiosa Maite.

—Quan sigues més gran.

L'oncle Josep Antoni li donava sempre la mateixa resposta, i Maite, a la fi, va perdre tota esperança que aquell home acabara ensenyant-li alguna cosa.

La que era un cas era la tia Felixa. Ella realment no era tia seua, sinó del seu pare. Però com que a penes tenia família, solia anar a visitar-los sovint. Aquesta, només sentia les idees de Maite, es duia les mans al cap i, fent carasses i grans exclamacions, com si haguera de cridar l'atenció al seu voltant, deia:

—¡Déu meu, Déu meu! Pirata. ¡És espantós!

I com que Maite es quedava mirant-la i esclatava a riure, la tia li responia:

—Doncs mira, mentre no et llesves aquesta idea del cap no et donaré la paga.

Qualsevol podria pensar que la neboda s'amoïnaria, però a Maite tant se li feia la paga, no perquè tinguera molts diners, no: l'avara tia Felixa no li donava més que dos duros de propina cada diumenge.

—No t'ho gastes tot. ¡Guarda'n també per a la vidriola! —li deia, a més, la tia mesquina.

¿Què es pensava que podia fer-se amb dos duros?

Bo, déiem que no sabem quan li va sorgir, a Maite, l'afició de ser pirata. Només recordem que en un dels seus natalicis li van regalar una novel·la de pirates, no se sap qui, i des d'aquell dia li va augmentar més que mai la seua gran afició.

Aquell regal li va obrir un món totalment nou. Al principi veia les pel·lícules de la tele, entre les quals les més conegudes eren les d'Errol Flynn. De seguida va descobrir els llibres. Fins llavors pensava que els llibres eren una cosa avorridíssima que havies d'estudiar a l'escola, i que no valien per a res. Després de llegir aquella novel·la de pirates, en canvi, la lectura li va paréixer un autèntic goig, i així va començar a anar a la biblioteca municipal i a llegir totes les novel·les de pirates que hi va trobar. La seua mare estava preocupada i així ho va confessar a la seua veïna:

—Abans no volia veure cap llibre davant dels seus ulls i ara, en canvi, no se'ls trau del cap.

—Això no li farà gens de mal.

—Sí, tens raó. Pitjor seria que estiguera tot el dia al carrer.

D'aquesta manera va acabar la conversació amb la veïna. La mare es quedà una mica confusa i va decidir que seria millor deixar en pau la filla amb els seus desitjos.

* * *

Maite vivia en un món ple d'imaginació. A l'eixida de l'escola se'n tornava a casa immediatament i no es quedava a jugar amb els amics. Llavors es tancava en la seua habitació. Al cap d'uns moments la mare s'acostava a poc a poc al dormitori de Maite, obria una miqueta la porta i ficava el cap a través per veure què estudiava.

—¡Tanca la porta! —Maite s'enfadava moltíssim quan algú guaitava què feia.

—Perdona —li responia la mare—, només volia preguntar-te què t'abelleix de berenar. ¡Mare dels Desemparats! ¡Quina xiqueta, Déu meu! ¡Aquestes no són maneres de respondre a una mare! —i la mare se n'anava una altra volta remugant pel corredor.

Quan la mare la deixava en pau, Maite es ficava en els seus assumptes. Agafava un llibre de Sandokan, per exemple, i devorava les pàgines a una velocitat increïble perquè volia saber què passaria en el següent capítol. Normalment no volia parar mai fins que arribava al final, però sovint es cansava de llegir tant. Aleshores s'acostava a la finestra, l'obria i s'abocava a mirar fora.

Davant d'ella circulaven automòbils, hi havia xiquetes i xiquets que corrien amb bicicletes, algunes dones que anaven al mercat, un treballador vestit amb granota que venia de la faena o un altre que conduïa una motocicleta, però Maite no mirava res de tot això. La seua mirada arribava més lluny, més enllà de l'horitzó, on les muntanyes blavenques s'ajunten amb el cel vermell, i els seus pensaments viatjaven més lluny encara, cap a la perillosa i fantàstica mar on Sandokan i els seus corsaris atacaven una fragata holandesa.

Els crits de la mare la despertaren de sobte d'aquest somni.

—¡Maite! Vine a berenar.

—Espera una miqueta, vaig de seguida.

Però en lloc d'anar a la cuina, va agafar de nou el llibre de Sandokan i començà a devorar-ne una nova aventura amb gran entusiasme, fins que la mare, feta un dimoni, entrà en el seu dormitori.

—¡Maite! ¡T'he dit prou vegades que vingues a berenar!

I mentre deia això, l'ull esquerre li tremolava amunt i avall. Maite sabia que això era un mal senyal; altres vegades que li veia l'ull ballar així, la mare li espolsava una bona pallissa. Per aquest motiu no la va deixar passar del renegó a la sabatilla, i com un gatet obediènt va decidir anar a menjar-se l'entrepà.

* * *

La mare tenia un avantatge sobre l'obsessió de Maite: vivien una mica lluny de la platja. Això li donava una tranquil·litat especial. A banda, pensava que si visqueren a la costa, la seua filla seria capaç d'amagar-se en un barco i d'anar-se'n mar enllà, a buscar les maleïdes aventures. Per fortuna vivien terra endins i Maite havia de conformar-se amb els seus llibres; amb els llibres i amb les postals del mar que trobava per casa. Però les postals eren molt coentes; el mar sempre estava encalmat, no tenien mai ones ni gens de gràcia. A més, ni tan sols hi apareixien barcos.

Quan arribaven les vacances, Maite les aprofitava. En veure eixir el sol, deia a sa mare:

—¡Mare, mare, avui anem a la platja!

A la mare també li agradava estar morena, i les dues, mare i filla, agafaven una cistella, enfilaven cap a l'estació, pujaven al trenet i en un tres i no res estaven vora la mar.

La veritat és que a Maite no li hauria importat anar-hi també amb mal oratge, però ja sabia que sa mare no voldria i per això no li comentava res de l'assumpte.

Quan eren a la platja, la mare es quedava a prendre el sol damunt la tovallola, després d'untar-se tot el cos amb mil cremes. La filla no s'escapava tampoc de la crema:

—¡Maite! Vine ací que et pose una miqueta de crema.

Però Maite s'escapolia cap a la vora de l'aigua corrent i saltant. De vegades, la mare l'agafava i li untava les seues pomades, però com que la xiqueta anava d'un lloc a l'altre, a la fi se li enganxava en el cos un munt de sorra i acabava arrebossada com una mandonguilla.

—¿No saps estar quieta i prendre el sol? —li preguntava la mare, però era evident que no, que Maite no sabia estar tranquil·la torrant-se al sol. Per això, finalment, la mare li donava permís per entrar en l'aigua.

—¡Però vés amb compte! ¡I no nades per on et tape! ¡I mulla't primer abans d'entrar-hi! ¡I torna prompte!

—Sí, mare —deia Maite sense fer cas de les mil ordres, i se n'anava a fer xip-xap dins l'aigua plàcidament.

La mare agafava de seguida confiances amb la dona que hi havia a la tovallola del costat. De manera que començaven a contar-se les batalletes de les seues respectives cases i altres coses: que car està tot, que entremaliats són els menuts, que poc mengen, que preciosa és la princesa que s'ha casat...

La mare de Maite parlava sempre de la seua filla a qualsevol dona amb qui feia amistat.

—Doncs sí, tenim només una filla; té les seues fantasies però no és una mala xiqueta.

—És normal tenir fantasies. Tots els xiquets en tenen en aquesta edat.

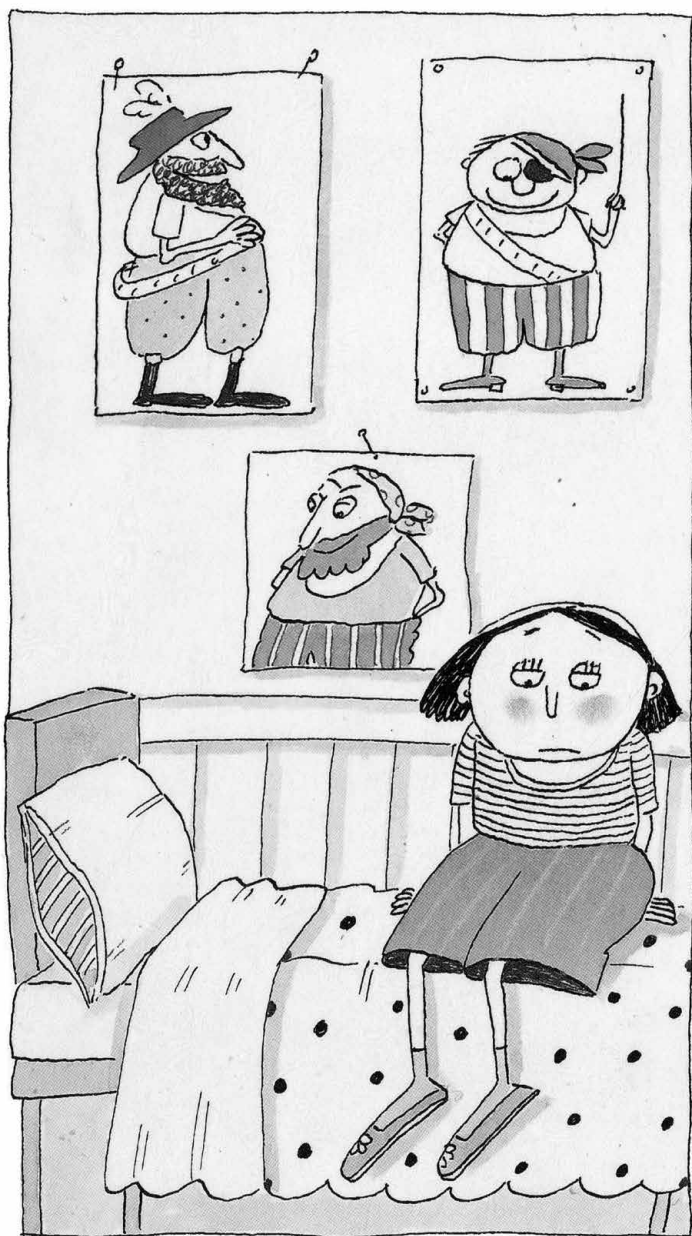
—Sí, però la nostra és molt especial en això. Sempre està pensant en pirates i més pirates. Si fóra un xic no diria res, però tractant-se d'una xiqueta...

—Avui dia aquestes coses han canviat molt; els xics i les xiques tenen els mateixos gustos —aquesta amiga semblava més moderna que la mare de Maite.

* * *

Maite estava desficiosa. No hi havia massa dies assolellats a l'estiu; damunt, les vacances s'acabarien molt prompte; la platja no li semblava tampoc tan excitant com abans: anava a la costa a veure com s'estavellaven les ones fent bromera, i era bonic, d'acord; però sempre passava el mateix, no succeïa mai res especial; la platja ja no tenia cap misteri per a ella.

S'havia posat de mal humor. Responia bròfegament els pares i no tenia ganes de res.

Les novel·les de pirates no li agradaven tant com abans. Tots aquells passadissos i expedicions eren meravel·losos, però a la fi no existien sinó en el paper. I els papers no duïen el perfum de l'aigua marina ni l'emoció dels abordatges. Coneixia les aventures del Corsari Negre, del Roig, del Verd i de tots els altres, però no n'eren prou.

La mare es va preocupar. El pare no s'adonava de quasi res, com sempre. Una nit, després d'haver-se gitat, la mare no va poder agafar el son. Començà a fer voltes com si estiguera sola, però al seu costat era el pare que llegia el diari de la vesprada; va decidir parlar amb ell.

—¡Patxi!

—¿Eeeh? —va fer un so especial amb la boca mig oberta sense alçar els ulls del diari.

—Maite em té preocupada.

—¿Mmm? —va preguntar ara amb la boca tancada. Va fitar la mare i les ulleres de llegir se li quedaren penjant a la punta del nas.

—Que estic preocupada per Maite.

—¡Ah! —va dir de nou, i continuà llegint les notícies.

—¿No m'has entés? —exclamà enfadada la mare en veure que no li feia cas—. T'he dit que estic preocupada per Maite. A tu t'importa un rave, ¿no?

El pare va pensar que no el deixarien llegir en pau aquella nit, de manera que seria millor cedir i fer cas al que deia la seua dona.

—¿Què passa, doncs? —preguntà deixant el diari i les ulleres sobre la tauleta de nit.

—No ho sé, però en aquests últims dies la trobe molt apàtica, no li ve res de gust.

—Li passarà.

—¡Li passarà! ¡Li passarà! —exclamà de nou enfadada la mare—. Així ho apanyes tu tot. ¿És que no t'importa tampoc la teua filla?

—Bo, bo. No n'hi ha per a posar-se així. A veure: ¿què li succeeix?

—Doncs això: que està trista; trista o no ho sé...

—¿Menja bé a les seues hores?

—Sí, de menjar, menja...

—¿I va bé a l'escola?

—Sí, també li va molt bé.

—¿Aleshores...?

El pare no ho comprenia massa bé. La mare tractà d'explicar-li que Maite havia perdut la il·lusió pel joc, que no prestava atenció a res, i que podia estar hores i hores sense parlar amb ningú.

Van estar xarrant una bona estona i finalment prengueren una decisió.

* * *

A l'endemà, Maite es va trobar el desdejuní preparat, com cada matí: llet calenta amb Cola-Cao i galetes. Però aquell matí li havien posat a taula melmelada. Normalment menjaven melmelada només dissabtes i diumenges per desdejunar. Per això es va estranyar.